

ת"פ 61858/04/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד אברהים בן סובחי כתנאני

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ז סיוון תשפ"ב
26 יוני 2022

ת"פ 61858-04-21 מדינת ישראל נ' כתנאני
תיק חיצוני: 351039/2021

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד חננאל שקלאר
נגד	אברהים בן סובחי כתנאני
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד נאצר אלעטאונה

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק");
- הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, בניגוד לסעיף 287(ב) לחוק;
- תקיפה סתם - קטין על ידי אחראי, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק;
- תקיפה סתם - בן זוג, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/1, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם והגב' הנאדי כתנאני (להלן: "המתלוננת") נשואים, ואולם, נמצאים בהליכי גירושין. בני הזוג מתגוררים בשכונה 14, בית 34 ברהט (להלן: "הבית"), כאשר המתלוננת מחזיקה בקומת המרתף והקומה הראשונה יחד עם בנותיה ואילו הנאשם מחזיק ומתגורר בקומות 2 - 3.

ביום 19.04.21, במסגרת הליך ה"ט 6798-04-21 בבית המשפט לעניני משפחה בבאר שבע (ס"נ לעניני משפחה, כב'

השופטת רותם קודלר עיאש), ניתן צו הגנה במעמד שני הצדדים, שנתבקש על ידי המתלוננת, כאמור: איסור על הנאשם להתקרב אל המתלוננת מרחק נגיעה, איסור על הנאשם לפנות אל המתלוננת בבקשה לקיים עמו יחסי אישות או לכפות עליה אפשרות כזאת, איסור קללות וגידופים, איסור להטריד את המתלוננת בכל אמצעי ודרך. כמו כן, הורה בית המשפט, כי המתלוננת תעשה שימוש בקומת המרתף והקומה הראשונה יחד עם ילדיה, בעוד נאסר על הנאשם להיכנס לקומות אלו לכל מטרה ולכל צורך. מנגד, נקבע, כי הנאשם יתגורר בשתי הקומות העליונות והמתלוננת לא תפריע לשימושו בקומות אלו. תוקף הצו נקבע לששה חודשים מיום מתן הצו (להלן: "**ההוראה החוקית**").

ביום 23.04.21, בשעה 22:00 לערך, בבית בני הזוג, ניגש הנאשם לקומה הראשונה אל בתו א.כ. ילידת 2004 (להלן: "**הקטינה**") וביקש שתתקשר למתלוננת. הקטינה ענתה שאמה לא בבית, אז תקף הנאשם את הקטינה שלא כדין וללא הסכמתה, בכך שזרק מטען של טלפון לעברה ופגע בה בבית החזה.

ביום 24.04.21 בשעה 03:00 לערך, ירד הנאשם לקומת הקרקע בה מתגוררת המתלוננת ושאל אותה היכן היתה. המתלוננת ענתה לנאשם כי אין זה מעניינו.

במעמד זה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדף אותה בכתפה וניסה להוציאה מהבית.

המתלוננת יצאה מהבית בשל חששותיה מהנאשם ואילו הנאשם, בשלב זה, הלך למטבח, פתח את המגירה בכוח ושבר אותה בכך שחזית המגירה התנתקה ממנה, והכה בשולחן הסלון באופן שהזכוכית נשברה.

בין הצדדים נערך הסדר, אשר לא כלל הסכמה לענין העונש, במסגרתו הודה והורשע הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום המתוקן.

במעמד שמיעת פרשת העונש, הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס, אולם, לא התייצב לראיון אליו זומן.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

א. גיליון הרשעות קודמות פלילי (ת/1) - לחובת הנאשם הרשעות רבות לאורך השנים בעבירות סמים, שימוש בכוח למנוע מעצר, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, חבלה במזיד ברכב, נהיגה פוחזת של רכב, הסעת שוהה בלתי חוקי, הונאה בכרטיסי חיוב, גניבה, מעסיק המסיע תושב אזור ללא היתר עבודה;

ב. גיליון הרשעות קודמות תעבורתי (ת/2);

ג. הצהרת נפגעת העבירה (ת/3) - המתלוננת הגישה הצהרה בכתב בשפה הערבית, אשר תורגמה לעברית על ידי החוקר ג'ברין אבו כף, מ.א. 1088236, ימ"ר נגב. המתלוננת שיתפה, כי באחד מהימים במהלך חג הרמדאן, יצאה לביקור משפחתה עם בנותיה, וכאשר חזרה הביתה בשעה מאוחרת בלילה, חיכה לה הנאשם בביתה ואמר לה שאין לה שומדבר בבית, שאין לה בעלות על כלום והבית שלו ובבעלותו. לדבריה, הוא הוציא אותה מהבית, הלך למטבח והוציא סכין. היא ובנותיה פחדו והיא התקשרה למשטרה בשל חשש לחייה וחיי בנותיה. לדבריה, נגרמו לה כאב וסבל, נזק כספי בשל נזק לרכוש ופנצ'ר בגלגלי הרכב.

ההגנה הגישה, לענין העונש, מסמך מתורגם (שאינו מקורי), לפיו נערך חוזה נישואין בין הנאשם לבין הגב' כפאיה חליל מחמד גבראת ביום 20.09.21.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס

כאמור לעיל, לא התייצב הנאשם אצל הממונה, ומכאן, שלא ניתן לבחון התאמתו לריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות.

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי הנאשם הפר את צו ההגנה רק ארבעה ימים לאחר שניתן, והדבר מלמד על עזות מצח.

התביעה טענה, כי הנאשם ניסה להטריד את המתלוננת באמצעות בתם הקטינה וכאשר הדבר לא התאפשר, הוא תקף את הקטינה. לאחר מכן, תקף את המתלוננת, ניסה להוציאה מהבית והזיק לרכוש, כך שלבסוף, המתלוננת יצאה מהבית.

התביעה טענה, כי מדובר באירוע מתמשך ולא בהפרה יחידה.

התביעה עמדה על נפישות העבירה ועל חומרתה.

התביעה הפנתה להרשעותיו הרבות של הנאשם, הן פלילי והן תעבורתי, המלמדות על יחסו לשלטון החוק.

התביעה הפנתה להצהרת נפגעת העבירה, וטענה, כי פגיעת הנאשם בה היתה משמעותית והיא חוששת ממנו.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

התביעה עתרה למקם עונשו של הנאשם ברף הגבוה של השליש התחתון במתחם אליו עתרה.

בנוסף, ביקשה התביעה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי מרתיע; קנס; התחייבות; פיצוי למתלוננת.

ההגנה ביקשה להתעלם מהצהרת נפגעת העבירה החורגת מעובדות כתב האישום המתוקן.

ההגנה טענה, כי הרשעותיו הקודמות של הנאשם אינן בתחום של אלימות במשפחה ואין נגדו תיקים הממתינים לבירור דין בעבירות כאלו.

ההגנה טענה, כי הנאשם היה עצור למשך ארבעה ימים ושחרר בהסכמת המדינה.

ההגנה טענה, כי מבלי להקל ראש במעשים, אין מדובר ברף גבוה של אלימות ולא נגרמו חבלות.

באשר להפרת הצו, טענה ההגנה, כי הנאשם אמור היה לשהות בקומה השניה והאירוע התרחש בקומה הראשונה, אך הפרת הצו לא היתה בוטה ומדובר בהפרה חד פעמית.

ההגנה טענה, כי הצדדים כבר התגרשו והמתלוננת נשארה להתגורר בבית, בעוד שהנאשם עבר לבית אחר במרחק קילומטר ומחצה מהמתלוננת, כך שלא נשקפת ממנו עוד מסוכנות כלפיה.

ההגנה ביקשה לייחס משקל להודאת הנאשם במעשיו, נטילת האחריות מצדו וחיסכון בזמן שיפוטי.

ההגנה טענה, כי הנאשם סובל מנכות כללית (לא הוצגו מסמכים מאמתים).

ההגנה עתרה להסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד רכיבי ענישה נוספים.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא מצטער שהתקרב למתלוננת והוא לא יתקרב אליה שוב. לדבריו, עזב את הבית וכיום נשוי לאישה אחרת, ומתגורר במרחק קילומטר וחצי מהמתלוננת.

דין והכרעה

אלימות במשפחה בכלל, וכלפי בת זוג וילדים קטינים בפרט, היא תופעה מכוערת וחמורה. יש בה משום פגיעה באושיות התא המשפחתי, שהוא המקום בו אמור אדם להרגיש הבטוח ביותר. כמו כן, יש בה ניצול של פערי כח בין הצדדים.

ראו לענין זה בפסיקת בית המשפט העליון: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) [פורסם בנבו]:

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפלייליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפיה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, חדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה ובן הזוג המכה ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה. (ההדגשות אינה במקור).

עוד ראו רע"פ 8279/08 חג'אזי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) [פורסם בנבו]:

תופעת האלימות בתוך המשפחה היא תופעה חמורה, ובמיוחד כאשר מדובר בגברים המכים את בנות זוגן, החשופות לאלימות נפשית בביתן הן, דווקא מצד אלו הקרובים להם ביותר. (ההדגשה אינה במקור).

בגזר הדין ת"פ 2269-02-13 מדינת ישראל נ' כץ (פורסם במאגרים), [פורסם בנבו] נאמר:

עבירות האלימות ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה, אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. מעשים אלה מקבלים משנה חומרה, כאשר מדובר באלימות הננקטת כלפי בת זוג, החיה עם אותו אדם תחת קורת גג אחת, בתא משפחתי מצומצם, האמור להוות עבודה משענת ומקום מבטחים. עבירות אלה, נפיצותן, וכן הקושי של

קרבת העבירה להתלונן, הביאו את המחוקק להחמיר בענישה שנקבעה, כאשר מדובר בתקיפת בת זוג. באופן דומה, וכחלק מהצורך במלחמה בתופעה זו, החמירה אף הפסיקה את רף הענישה: "לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת" (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (ניתן ביום 14.02.2011; רע"פ 7513/12 בלאל מרעי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 22.10.2012)). (ההדגשות אינן במקור).

כן, ראה ע"פ 30/04 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי. על אחת כמה וכמה כך הוא כאשר הפוגע הינו בן משפחה של קרובי האלימות, כאשר הניגוד העמוק בין חובתו הטבעית והמשפחתית לבין מעשיו בולט במיוחד וראוי להוקעה עונשית מיוחדת.

מתחם ענישה

להלן, תובא סקירה של מדיניות הענישה הנוהגת:

· עפ"ג 58339-01-21 ג'אברין ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם) - הנאשמים, אחים, הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכך שתקפו את אחותם הקטינה ואת אימם, איימו עליהן וגרמו נזק לרכוש בבית. במקרה דנן היה מדובר באירוע חד פעמי ותסקירי שירות המבחן למבוגרים היו חיוביים והנאשמים שולבו בהליך טיפולי. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל; גזר על כל אחד מהנאשמים 10 חודשי מאסר בפועל; הפעלת מאסר מותנה לנאשם 2; פיצוי כספי לכל אחת מהמתלוננות. ערעורם של הנאשמים לבית המשפט המחוזי - נדחה. בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו: "עבירות אלימות בכלל ועבירות אלימות במשפחה בפרט, ראויות לגינוי והוקעה בדמות מסר שיפוטי ועונשי נוקב". ובהמשך קבע: "איננו סבורים כי מתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי בית משפט השלום מחמיר, לאור הנסיבות החמורות של ביצוע העבירות על ידי המערערים".

· ת"פ 37554-07-21 מדינת ישראל נ' אבן עדיים (לא פורסם) - הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בכך שתקף את אשתו שלא כדין בכך שהשליך לעברה אבנים, אשר אחת מהן פגעה בה וגרמה לה חבלה בגב. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 6 עד 18 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

· ת"פ 63098-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים) - הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בכך שהגיע לבית בו מתגוררת אחותו למחצה, שבר את דלת הבית, והכה את אחותו הקטינה בידיה ורגליה עם צינור גומי, ולאחר מכן סטר בפניה. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל; מאסר מותנה; קנס; פיצוי למתלוננת.

עפ"ג 60545-05-21 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם) - הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בכך שסטר לשני ילדיו הקטינים, מספר פעמים, ואף איים על אחד מבניו, כי יהרוג את אמם של הקטינים. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ועד 16 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם, בשל נסיבותיו האישיות, 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; מאסר מותנה; פיצוי לילדיו הקטינים. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי - נדחה.

הפסיקה מגלה מנעד רחב של ענישה, החל מענישה צופה פני עתיד ועד מאסר בפועל בכליאה ממשית, הכל - בהתאם לנסיבות המקרה.

סקירת מדיניות הענישה הנוהגת היא רק שיקול אחד מבין כלל השיקולים אותו עושה בית המשפט בקובעו מתחם ענישה הולם. בהתאם להוראות סעיף 40ט' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, ראוי לקחת בחשבון מכלול שיקולים, בין היתר, נסיבות ביצוע העבירה; משך ההתנהגות העבריינית; מידת הפגיעה בערכים המוגנים; וכן, שיקולים נוספים.

הנאשם תקף את בתו הקטינה ואת אשתו, בביתן מבצרן, זאת בזמן שהוא מפר צו הגנה שניתן בבית המשפט, האוסר עליו להתקרב לאשתו מרחק נגיעה ולשהות בקומה הראשונה בביתם. עם זאת, מעשי האלימות עצמם, מבלי להקל ראש בחומרתם, אינם ברף הגבוה.

בית המשפט קרא הצהרת נפגעת העבירה, אליה הפנתה התביעה, ואולם, יש ממש בטענות ההגנה, כי חלק מהדברים אשר הובאו בהצהרה, לא נכללו בכתב האישום המתוקן ואף לא בכתב האישום המקורי. לפיכך - לא יינתן משקל לפרטים אלה.

בנסיבות האמורות, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 5 ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

הנאשם ניצל את פערי הכוחות בינו לבין אשתו, אם ילדיו, ואף בתו הקטינה, תוך שהוא מפר צו הגנה האוסר עליו להתקרב אליה.

לחובת הנאשם הרשעות רבות לאורך השנים, בתחום הפלילי ובתחום התעבורה. אכן, יש בכך כדי ללמד על יחסו כלפי שלטון החוק ועל היעדר מורא מאימת הדין. עם זאת, אין לחובתו הרשעות בעבירות דומות.

לזכות הנאשם תילקח הודאתו באשמה, נטילת אחריות והבעת חרטה על מעשיו.

עוד לזכותו, העובדה כי פעל, לטענתו, לסיום הסכסוך, התגרש מאשתו ועזב את הבית המשותף שלהם.

בשקלול הגורמים, מוצא בית המשפט למקם עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתית ממש.

הנאשם לא טרח להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות בשב"ס, ולכן לא ניתן לבחון התאמתו לריצוי עונשו בדרך זו.

כן, מוצא בית המשפט להטיל על הנאשם מאסר מותנה מרתיע ופיצוי לנפגעת העבירה.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים; עיין בראיות שהוגשו לענין העונש; עיין בפסיקה שהוגשה; ושמע דברו האחרון של הנאשם - גוזר על הנאשם העונשים כדלקמן:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בהתאם לרישומי שב"ס;
- ב. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים א', ד', ח', כנגד מי שהוא בן משפחה, כהגדרתו בסעיף 1 (2) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה - 1995;
- ג. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים א', ד', ח', כנגד מי שאינו בן משפחה, כהגדרתו בסעיף 1 (2) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה - 1995;
- ד. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, או עבירה בניגוד לסעיף 287 לאותו חוק;
- ה. פיצוי לנפגעת העבירה, רעיית הנאשם - המתלוננת, ע.ת. 3 בכתב האישום המתוקן, בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 15.08.22.

הנאשם יתייצב כעת לריצוי עונשו.

הודעה זכות ערעור.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשפ"ב, 26 יוני 2022, במעמד הצדדים.